

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 279/2016-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Vierou Kubicovou, Záhradnícka 68, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 18 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 3/2015-39 z 30. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2016 doručená a 14. marca 2016 doplnená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 18 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej

len „krajský súd“) č. k. 1 Cob 3/2015-39 z 30. októbra 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola vymenovaná za likvidátorku spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „spoločnosť“), uznesením okresného súdu sp. zn. 36 Exre 146/2005 z 10. októbra 2006, proti ktorému odvolanie nebolo podané a stalo sa právoplatným 8. januára 2007.

Krajský súd napadnutým uznesením na odvolanie sťažovateľky potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 33 CbR 232/2014-8 z 9. decembra 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľky podaný 9. mája 2014 na jej odvolanie z funkcie likvidátorky spoločnosti.

Dôvody, pre ktoré sa sťažovateľka domáhala návrhom podaným okresnému súdu odvolania z funkcie likvidátorky spoločnosti, okresný súd vo svojom uznesení zhrnul takto:

«Navrhovateľ v predloženom návrhu poukazuje na to, že do funkcie likvidátora bola vymenovaná Okresným súdom Bratislava I uznesením sp. zn. 36Exre/146/2005 zo dňa 10.10.2006, nakoľko bola zapísaná v zozname správcov. Napriek tomu, že predmetná spoločnosť od roku 1997 nevymenovala konateľa, nezakladala do zbierky listín účtovné závierky, základné imanie bolo v sume 100.000.-Sk, súd vydal uznesenie o zrušení spoločnosti likvidáciou. Je nepochybné, že spoločnosť nemá žiaden majetok, jediný spoločník je z obchodného registra vymazaný, všetky náklady na likvidáciu spoločnosti musí znášať likvidátorka sama na svoj účet. Daňový úrad Bratislava, od ktorého je potrebný súhlas s výmazom spoločnosti z obchodného registra, nedá takýto súhlas, nakoľko spoločnosti minimálne od roku 1992 nepodáva daňové priznania a za to boli spoločnosti vyrubované pokuty. Všetky náklady, ktoré sú spojené s likvidáciou by musela znášať sama a preto už nechce figurovať vo „vytunelovanej“ spoločnosti ako likvidátor a preto žiada súd, aby bola z funkcie likvidátora odvolaná.»

Podľa okresného súdu a zhodne aj podľa krajského súdu neboli dané zákonné dôvody na odvolanie sťažovateľky z funkcie likvidátorky spoločnosti v podľa § 71 Obchodného zákonníka.

Sťažovateľka namieta porušenie ňou označených základných práv uznesením krajského súdu a vo svojej sťažnostnej argumentácii poukazuje na podľa nej nesprávne závery okresného súdu a následne krajského súdu k otázke danosti dôvodov na jej odvolanie z funkcie likvidátorky spoločnosti, ako aj na podľa nej nedostatočné odôvodnenie záverov okresného súdu a následne krajského súdu.

Sťažovateľka v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie poukázala na to, že už v čase rozhodnutia okresného súdu o zrušení spoločnosti s likvidáciou a menovaní sťažovateľky za likvidátorku boli dané dôvody na zrušenie spoločnosti bez likvidácie a uviedla:

«... súd ju vymenoval za likvidátora a nariadil likvidáciu spoločnosti napriek tomu, že vedel, že spoločnosť nemá žiaden majetok, čím porušil ust. § 68 a nasl. Obchodného zákonníka. Zo spisu spoločnosti je zrejmé, že majetok súd nezisťoval...

... Okresný súd Bratislava I „znevažuje“ dôvody sťažovateľky, ktoré uviedla, prečo nemožno spravodlivo požadovať aby vykonávala sťažovateľka funkciu likvidátora. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33CbR/232/2014 a rovnako Uznesenie Krajského súdu Bratislava v Bratislave sp. zn. 1 Cob/3/2015-39 disponujú nedostatočnými dôvodmi rozhodnutia v predmetnej veci...

... Krajský súd tým, že odmieta akceptovať moje dôvody že nemožno spravodlivo požadovať, aby som funkciu likvidátora vykonávala, porušuje právo sťažovateľky podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť. V tejto súvislosti ak súd ustanovil sťažovateľku do funkcie likvidátora odopiera jej právo na odmenu za vykonanú prácu a tým porušuje aj čl. 36 písm. a) Ústavy SR, nakoľko sa okresný súd Bratislava I a Krajský súd Bratislava správa k sťažovateľke akoby bola jeho zamestnancom, ale bez nároku na odmenu a ešte jej postavenie zosmiešňuje. ...

... Krajský súd Bratislava taktiež použil námietky sťažovateľky na to aby zosmiešnil jej dôstojnosť, osobnú česť a meno, upravené v čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

keď v závere odôvodnenia (str. 2) uviedol okrem iného... „Zvyšné dôvody odvolania likvidátora docieľiť zrušenie skôr vydaného uznesenia súdu o zrušení spoločnosti a o vymenovaní likvidátora sa týkajú stavu v akom sa likvidácia spoločnosti nachádza, pričom ide o stav vyvolaný objektívnymi prekážkami, ktorý nespočíva v tom, že by likvidátor nemohol zo subjektívnych dôvodov svoju funkciu riadne vykonávať, a preto by tento stav odvolaním likvidátora ani nemohol byť odstránený.“

... spochybňuje „námietky“ sťažovateľky... vyjadrením „ak by aj bola pravdivá...“, pritom stačilo otvoriť súdny spis spoločnosti a tvrdenia sťažovateľky konfrontovať. Všetky námietky a fakty opätovne sťažovateľka zisťovala v spise a písomne predložila na Okresný súd Bratislava I aj na Krajský súd v Bratislave.

Odporúčanie Krajského súdu v Bratislave, že má sťažovateľka podať návrh na konkurz je v poriadku, avšak sťažovateľka nemala absolútne žiadne účtovné doklady, daňový úrad spis spoločností tiež nemal tak nebolo možné vyhotoviť likvidačnú účtovnú súvahu ku dňu vstupu spoločnosti do likvidácie. Ďalším dôvodom odmietnutia návrhu na konkurz by bolo nezaplatenie preddavku na úhradu odmeny. Takúto povinnosť likvidátor nemá, ale podľa § 13 ods. 2 ZKR má v tom prípade štatutárny orgán, ktorý vykonával funkciu naposledy. Táto spoločnosť mala konateľa naposledy v roku 1997 a jediný spoločník spoločnosť Neotradina spol. s r. o bola rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28.02.2008 pod č. 33Exre/78/2005. ktorým súd zrušil obchodnú spoločnosť bez likvidácie, teda ten istý súd ktorý v prípade sťažovateľky rozhodol o zrušení spoločnosti likvidáciou, hoci neboli dané dôvody na takéto rozhodnutie. Okresný súd tak urobil aj napriek skutočnosti, že išlo o jediného spoločníka spoločnosti [REDACTED] v likvidácii bez skúmania ďalších právnych dôsledkov a skutočností a dopadu na likvidáciu spoločnosti ktorú nariadil uznesením 10.10.2006. Nakoľko je konkurzné konanie prísne formálne, za okolností keď neexistujú doklady, konateľ, spoločníci, kto by v prípade podania návrhu bol povinný uhradiť náklady za overovanie predkladaných listín, ktoré ani nemá ako sťažovateľka vyhotoviť, preddavok na trovy konkurzného konania... Najpodstatnejšie je z akých podkladov ich vyhotoviť? ...

V intenciách vyššie uvedeného mám za to, že bolo a je úlohou súdov v danej veci hľadať a nájsť také riešenie, ktoré bude „relatívne“ spravodlivé vo vzťahu ku všetkým účastníkom daného konania a nebude zjavne nesúladne s princípom spravodlivosti.

Mám za to, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave nespĺňa podmienky zákonného rozhodnutia v zmysle vyššie uvedených ustanovení zákona, je arbitrárne a nepreskúmateľné.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky... upravené v čl. 13 ods. 1, písm. a, čl. 18 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 35 ods. 1, a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Krajského súdu Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob/3/2015-39 bolo porušené.

2. Uznesenie Krajského súdu Bratislava č. k. 1 Cob/3/2015-39 zo dňa 30.10.2015 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd Bratislava je povinný sťažovateľke... vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia 20 000 Eur... titulom náhrady nemajetkovej ujmy.

4. Sťažovateľke... priznáva trovy právneho zastúpenia 429,- Eur... plus 20 % DPH, ktoré je Krajský súd Bratislava povinný zaplatiť na účet advokáta...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a porušenia základných práv podľa čl. 18 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu, ktorým bolo v odvolacom konaní potvrdené uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na jej odvolanie z funkcie likvidátorky spoločnosti.

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Podľa čl. 18 ods. 1 ústavy nikoho nemožno poslať na nútené práce alebo nútené služby.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by

mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

Sťažovateľka v podstatnej časti svojej sťažostnej argumentácie namieta podľa nej nesprávne závery krajského súdu v jeho potvrdzujúcom uznesení (ktorými odobril správnosť záverov prvostupňového uznesenia okresného súdu) o nesplnení zákonných dôvodov na odvolanie sťažovateľky z funkcie likvidátorky spoločnosti, do ktorej bola súdom ustanovená z osôb zapísaných v zozname správcov vedeného podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska ústavnej udržateľnosti záverov krajského súdu,

resp. z hľadiska dostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia v príčinnej súvislosti s namietaným porušením sťažovateľkou označených základných práv, a konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci vrátane odvolacích dôvodov sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu a svoje závery dostatočne odôvodnil, keď uviedol:

„Odvolací súd po preskúmaní dôvodov podaného návrhu na odvolanie likvidátora, ako aj totožných dôvodov odvolania dospel k záveru, že nejde o dôvody, ktoré by mohli v danom štádiu veci odôvodniť odvolanie likvidátora v súlade s ust. § 71 Obchodného zákonníka. Časť týchto dôvodov sa týka vymenovania likvidátora spoločnosti, resp. okolností, ktoré existovali (aj) v čase jeho vymenovania, v čoho dôsledku tieto dôvody po ustanovení likvidátora do funkcie už nemôžu obstať, pričom týmito dôvodmi taktiež nie je možné v rámci rozhodovania o návrhu na odvolanie likvidátora docieľiť zrušenie skôr vydaného uznesenia súdu o zrušení spoločnosti [REDAKOVANÉ] s likvidáciou a o vymenovaní likvidátora. Zvyšné dôvody odvolania likvidátora sa týkajú stavu, v akom sa likvidácia spoločnosti [REDAKOVANÉ] v súčasnosti, resp. od jej nariadenia nachádza, pričom ide o stav vyvolaný objektívnymi prekážkami, ktorý nespočíva vtom, že by likvidátor nemohol zo subjektívnych dôvodov svoju funkciu riadne vykonávať, a preto by tento stav odvolaním likvidátora ani nemohol byť odstránený. Vzhľadom na uvedené odvolanie likvidátora nie je možné v danej súvislosti odôvodňovať ani týmito zvyšnými dôvodmi.

Na základe uvedeného odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade nie sú dané dôvody na odvolanie likvidátora v zmysle ust. § 71 Obchodného zákonníka, a preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.“

Ústavný súd preto argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu a nezistil, že by posudzované uznesenie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, a tým mohlo zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd v danej veci považuje za potrebné zdôrazniť, že krajský súd dospel k správne mu záveru, že dôvody, pre ktoré sa sťažovateľka domáhala odvolania z funkcie likvidátorky, nie sú dôvodmi, ktoré by bolo možné subsumovať pod zákonom (§ 71 Obchodného zákonníka) ustanovené dôvody na odvolanie súdom menovaného likvidátora z osôb zapísaných v zozname správcov vedeného podľa osobitných predpisov. Rovnako je potrebné prisvedčiť záveru krajského súdu o tom, že argumenty, ktorými sťažovateľka dôvodila v prospech svojho odvolania, *„nie je možné v rámci rozhodovania o návrhu na odvolanie likvidátora docieľiť zrušenie skôr vydaného uznesenia súdu o zrušení spoločnosti... s likvidáciou a o vymenovaní likvidátora“*.

V tejto súvislosti však ústavný súd dáva do pozornosti sťažovateľky, že krajský súd nevytlúčil (a ani nemohol vylúčiť, keďže uvedené nebolo predmetom konania) možnosť docieľiť zrušenie skôr vydaného uznesenia súdu o zrušení spoločnosti s likvidáciou a o vymenovaní likvidátora v inom ako posudzovanom konaní o návrhu sťažovateľky o odvolaní z funkcie likvidátorky. Zároveň ústavný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že aj v prípade jediného spoločníka spoločnosti, za likvidátorku ktorej bola menovaná, podľa výpisu z obchodného registra v roku 2006 okresný súd rozhodol o zrušení spoločnosti s likvidáciou a následne v roku 2008 rozhodol o zrušení spoločnosti bez likvidácie a následnom výmaze spoločnosti ex offio z obchodného registra.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených základných práv uznesením krajského súdu, odmietol jej sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2016